ПО ПЪТЯ КЪМ ДОМА

Заведи пътниците у дома.
Препиши всички букви, които те срещат по пътя си.
Така ще прочетеш стих от Библията.

ISSN 1313-4302

Пътечка

ПОЖАР ОТ ДУМИ

ВЪЗМОЖНО ЛИ Е ДА ЛЕТЯ?

ХРИСТОС ВЪЗКРЕСЕ!

ОТКЪДЕ СЕ Е ВЗЕЛО ЗЛОТО?

2/2026
№109

Здравей!

Марио няма никакви доказателства срещу нас!

Умувахме два дни. Накрая си събрахме парите за седмицата и купихме на Марио една яка волейболна топка.

– Нищо, Коко, нали и ние ще играем с нея! – утешаваше ме Жоро.

В дома на Марио ни посрещна цялата група от проекта. С Жоро бяхме като в небрано лозе – струваше ни се, че родителите на Марио, брат му и сестра му също ни гледат доста проницателно. Но пък тортата и сладкишите бяха неотразими – отдавна не бяхме хапвали така! Преди Марио да духне свещичките, баща му каза:

– Нека да благословим нашия син и ваш приятел Марио! През тази година Бог го научи на един важен урок – да прощава и да забравя! Благодарим на Бога за това!

С Жорката щяхме да потънем в земята от срам и страх. След като хапнахме от тортата, побързахме да се изметем. Марио ни изпрати на вратата и каза тихо:

– Момчета, отдавна съм ви простил!

– Кога разбра, че сме ние? – осмелих се да го питам.

– Още същата вечер ви разпознах…

Жоро беше сигурен, че момчетата, които минават по тъмната уличка на връщане от училище, са тъпкани с пари. Бил проучвал и нямало грешка! Обаче момчето, на което налетяхме и което яко ступахме онази вечер, се оказа Марио от 9⁶ клас и в него нямаше пукнато евро! Не само нищо не спечелихме, ами и се разбра, че ако ни спипат, веднагически сме изключени от училище.

Ясно беше, че никой не ни е видял, и единственият, който може да ни разпознае, е самият Марио. С Жоро гледахме да не му се мяркаме пред очите. Но малко преди края на учебната година ни разпределиха в един проект заедно с него. Марио не беше буен, не налиташе на бой. По-скоро обичаше да разсъждава по разни скучни теми. И от време на време, не знам дали ни се струваше, или беше наистина, дълго се взираше в нас с Жорката.

Обаче бомбата избухна, когато на последната сбирка за проекта Марио каза, че след два дни има рожден ден и кани всички да празнуваме у тях.

– Е, налага ли се да празнуваш? – не се сдържа Жоро.

– Да, елате непременно! Ще имаме торта, игри, ще си поговорим! – отвърна радостно Марио.

Докато с Жоро се измъкваме от училище, обявих:

– Няма да отидем при тоя задръстеняк!

– Коко, ако не отидем, ще излезе, че сме гузни. Да идем за кратко и веднага се омитаме! – предложи Жоро.

– Абе нали трябва да му купим подарък?! – ядосвах се аз. – Не само че не можахме да го ограбим като хората, ами сега и подарък ще му взимаме!!!

– Представи си, ако е решил тогава да разкрие случката, ще е лошо да ни няма – настояваше Жорката. – Като сме там, ще можем да се защитим.

Люба НИКИФОРОВА
отговорен редактор

ГОСПОД УТЕШАВА

Когато връхлитат проблеми
и стават причина да страдаш,
помни, че това не е време,
в което съвсем да отпадаш.

Ти имаш Отец на Небето.
Ще чуе Той твойте молби,
защото познава сърцето.
На Него се ти довери!

И трябва да бъдеш уверен,
че Господ е твоя закрила.
Обича те Той и е верен
да дава подкрепа и сила.

А в случай, че няма веднага
на твойте молитви ответ,
на Него ти пак се облягай.
Послушай и този съвет:
учи ни Бог на смирение,
а също – на вяра с търпение.

Рисунки Виктория ДУНАЕВА

Само недей да ридаеш!
Моли се, моли се! Тогава
от опит ти сам ще узнаеш,
че сила молитвата дава.

С доверие погледа свой
към Бога сега издигни.
Чрез вяра ще видиш, че Той
те гледа със благи очи.

Бог иска с теб да общува,
излей си пред Него душата!
Молитвите твои Той чува
и дава покой в тишината.

А този подход, без съмнение,
за всеки от нас е открит.
Бог е за нас утешение,
Той е Закрилник и щит.

Настася РОГАЧОВА

ИИСУС ВЪЗКРЪСНА!

Валдемар ЦОРН

Петър и Йоан, двама от апостолите, вървели към храма. Там хората обикновено се събирали за молитва. Когато стигнали до вратите на храма, наричани „Красиви“, те видели човек, който просел милостиня. От самото си раждане той не можел да ходи, затова родните му го слагали сутрин пред храмовите врати, а вечер го прибирали.

Първите дни след разпъването на Иисус били тежки за Неговите ученици и последователи. Всичките им надежди рухнали като пясъчен замък. Техният Учител и Наставник, Който изцелявал безнадеждно болните, очиствал хората от проказа и дори неведнъж възкресявал мъртви, бил разпънат! Той умрял в страшни мъки. На учениците им се струвало, че целият свят е потънал в мрак. И това наистина се случило в момента на Иисусовата смърт. Три часа слънцето не се виждало, навсякъде било тъмно.

Но станало чудо!

Рано сутринта в първия ден от седмицата – неделя – Мария Магдалена заедно с други две жени отишли на гроба, за да помажат тялото на Иисус с благовония според обичаите на онова време. Гробницата обаче се оказала отворена. Камъкът на входа й бил преместен! Жените се разтревожили – не знаели какво да мислят и какво да правят. Изведнъж пред погледа им застанали двама ангели в белоснежни сияещи одежди. Жените се изплашили и се навели към земята.

Ангелите им казали:

– Защо търсите Живия между мъртвите? Няма Го тука, а възкръсна. Припомнете си какво ви беше казал, когато бе още в Галилея – че Човешкият Син трябва да бъде предаден в ръцете на хора грешници, да бъде разпънат и на третия ден да възкръсне.

Жените си спомнили думите на Иисус Христос. После с голяма радост се втурнали към апостолите и споделили с тях всичко, което видели и което им казали ангелите. Но никой не им повярвал.

Апостол Петър обаче се затичал към гробницата. Той погледнал вътре и видял погребалните плащеници. Прибрал се вкъщи много удивен.

Да отворим Библията

КАК МИСЛИШ?

1. В кой ден е възкръснал Иисус Христос?
2. Кой пръв е отишъл до празния гроб?
3. Какво са казали ангелите?

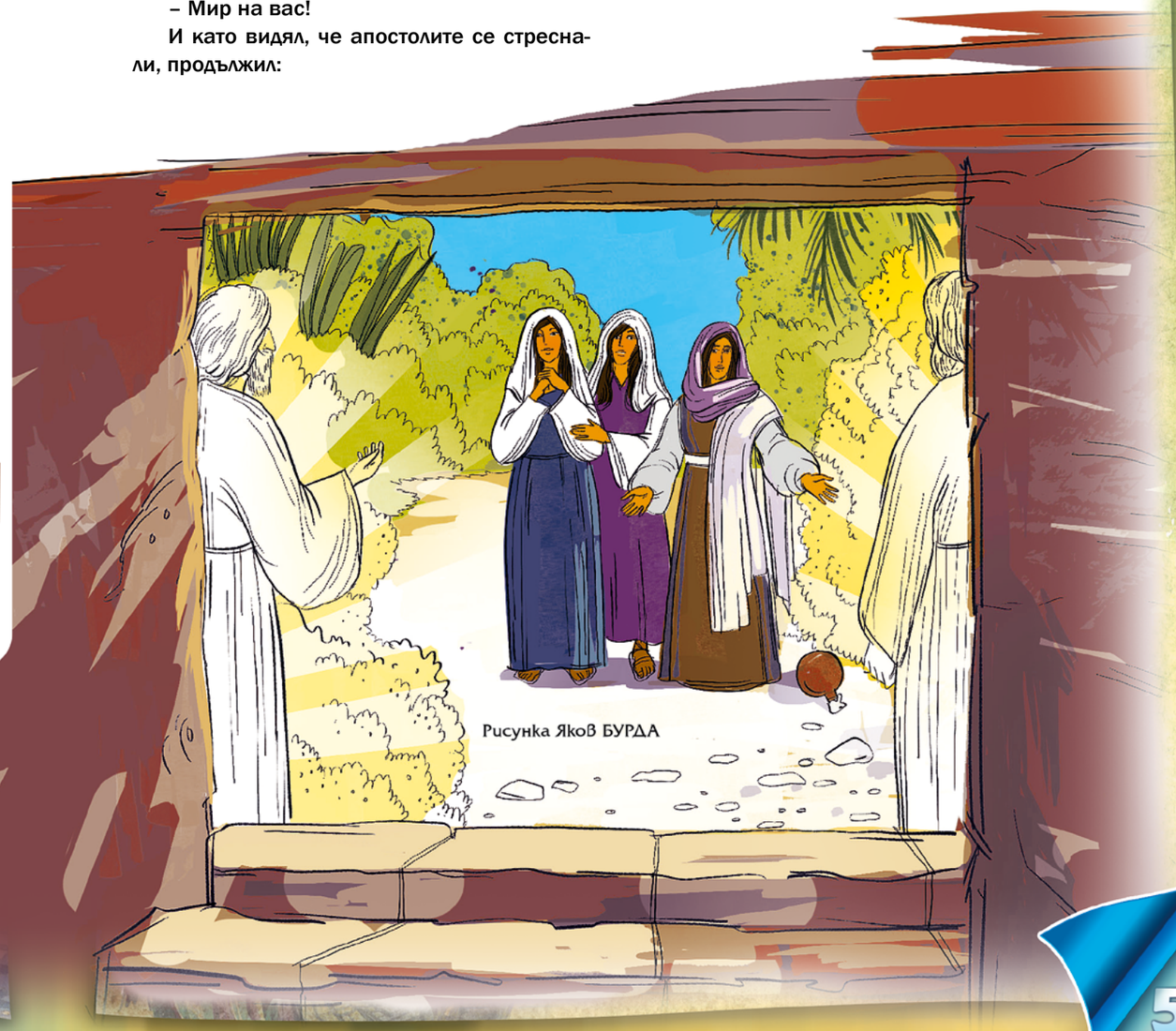
След Своето възкресение Иисус се явил на двама ученици, които вървели към Емаус, и на Мария Магдалена. А когато апостолите седели и обсъждали всички тези събития, изведнъж самият Иисус се появил сред тях и казал:

– Мир на вас!

И като видял, че апостолите се стреснали, продължил:

– Защо се изплашихте? Защо още се съмнявате? Погледнете следите от гвоздеите по Моите ръце и нозе – това наистина съм Аз!

Учениците се зарадвали много, че Иисус отново е с тях. А Той седнал и започнал да се храни заедно с тях.

ЗА КАКВО СКЪРБИ ИИСУС

ПОМИСЛИ НАД ТОВА!

Алексей МЮЛЕР

Удивително е, че Бог има чувства. В Библията се казва, че Той може да се радва, да се гневи или да скърби. За Иисус Христос четем, че два пъти е плакал. Първо, когато умира Неговият приятел Лазар, и второ, докато гледа Йерусалим и знае, че хората там ще Го предадат на страшна смърт.

Господ ни е създал по Свой образ и подобие, затова разбира много добре нашите чувства и ни помага да преживеем нещастията в живота си. Той знае какво е да бъдеш отхвърлен и самотен, какво значи да си неразбран и подигравателен, сам е преживял предателството и болката.

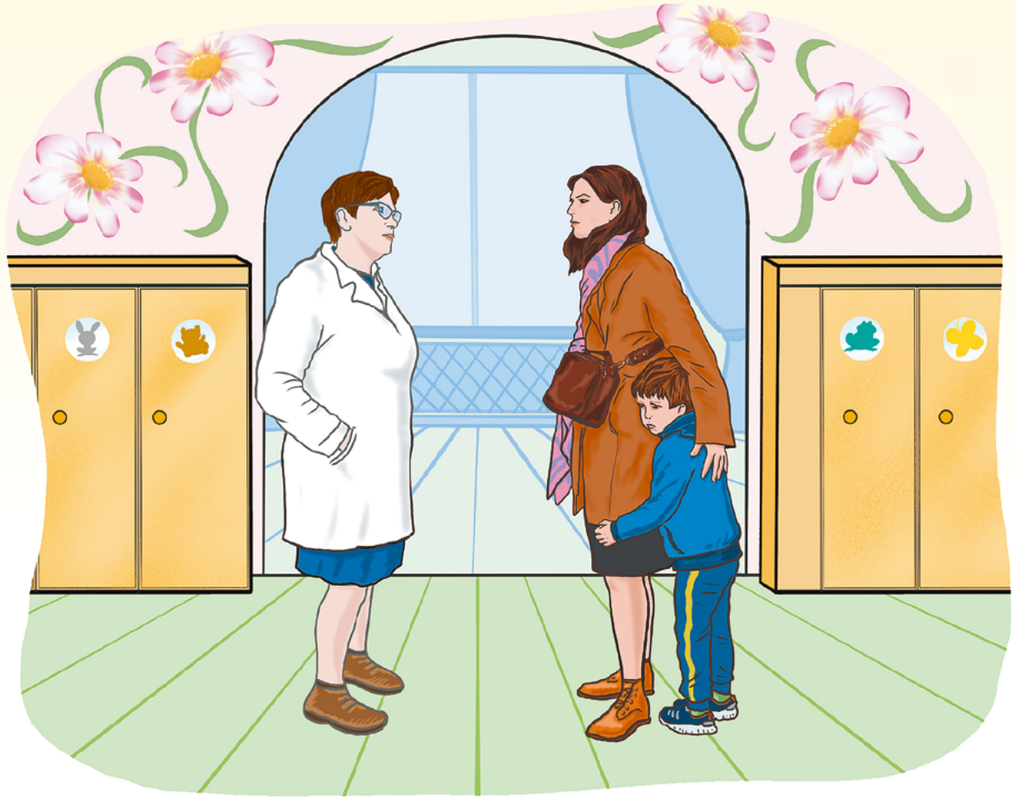
Затова не са Му безразлични нашите чувства. Веднъж Господ казва на Мойсей: „…Видях страданието на Моя народ в Египет… Аз знам неволите му“ (Изх. 3:7). Това означава, че Той вижда и знае всичко, което става с израилтяните. Ние може би невинаги Го усещаме, но Той е до нас при всички обстоятелства в живота ни, особено когато ни е зле. В Библията четем: „Ще извика към Мене и ще го чуя. С него съм в скърби…“ (Пс. 90:15). Затова можем смело да призоваваме Бога в молитва и да бъдем сигурни в Неговото присъствие.

Когато бях малък и ходех на детска градина, веднъж, докато си играехме навън, заедно с други момчета започнахме да хвърляме камъни по някакъв отвор в стената: състезавахме се кой ще направи повече точни попадения. Беше ни много забавно. Но изведнъж от детската градина се втурна една лелка и се нахвърли гневно върху нас. Оказа се, че това не било просто дупка в стената, а вентилационен отвор в пералното помещение, където лелките перели бельото на децата. Един камък беше ударил силно жената по ръката.

Когато майка ми дойде да ме вземе от детската градина и научи за нашите пакости, се разстрои много и по пътя към къщи не ми говореше. Разбирах, че съм я огорчил. За мене това беше най-страшното наказание. И едва след като ѝ разказах подробно какво се беше случило и че помолихме за прошка лелките и обещахме повече да не правим така, с мама се сдобрихме.

Рисунки
Александър МИКУСЕВИЧ

Тази история ми напомня за нашия Господ, Който също се огорчава, когато допускаме в живота си грях и вършим нещо лошо. В тези моменти е много важно да си признаем вината в молитва и да се стараем никога повече да не постъпваме така.

1. Умееш ли да чуваш гласа на съвестта си?

2. В какво успяваш по-често: да радваш или да огорчаваш Господ?

3. Какво можеш да направиш днес, за да зарадваш Господ?

Дванадесет месеца

Владимир КНИШЕВ

Март

Щом февруари отмина, добре е,
макар че в бърлогите мечките спят.
Но слънцето вече по-ласкаво грее
и с радост децата на двора стоят.

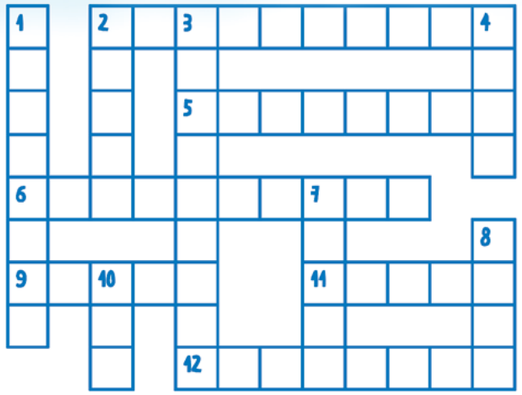
Изминаха дните студени и сиви.
За празника поздрав дължите на мама!
В своето семейство бъдете щастливи
и заедно всички идете във храма.

Април

С полъх от юг пристига април,
никнат кокичета бели, красиви.
А топлият вятър е вече решил,
че трябва да цъфнат череши и сливи.

Стихотворенията за останалите месеци очаквайте в следващите броеве на „Пътечка“.

Съставила Елвира ЦОРН

С Библията в ръце

ВОДОРАВНО

2. Какво продава Исав на своя брат Яков за една паница леща (Бит. 25:29-34)?
5. „Ако Ме обичате, опазете Моите ……“ (Йоан 14:15).
6. Как се нарича последната Книга от Библията?
9. На коя планина били учениците на Иисус, когато Той пред очите им се възнесъл на Небето (Деян. 1:4-12)?
11. На коя планина пророчицата Девора заповядва от името на Бога Варак да се изкачи със своята войска и да воюва срещу ханаанците (Съд. 4:1-7)?
12. Как се казва езичникът, при когото Бог изпраща Петър, за да му разкаже за Господ Иисус (Деян. 10:1-20)?

ОТВЕСНО

1. Как се наричат думите на проповедника към хората в църквата?
2. „И потомството ти ще бъде като земния ……“ (Бит. 28:14).
3. „Варава пък беше ……“ (Йоан 18:40).
4. Как се казва дядото на Давид (Рут 4:17)?
7. Как се казва пророкът, чрез когото Бог изобличава Давид (II Цар. 7:1-2)?
8. „Те ще живеят безопасно, защото тогава Той ще бъде велик до …… на Земята“ (Мих. 5:4).
10. Как се казва първата жена на Земята (Бит. 3:20)?

Гатанки за Сътворението

Валентина КОНОВАЛЕНКО

От топлото слънце огряна,
планета в зелена премяна
неспирно кръжи във Всемира.
Човекът дом в нея намира.

Земята Бог мъдро създаде,
на мен и на теб Той я даде,
предвиди поля и реки,
градини, лозя и гори.

Сред тези творения красиви
Бог иска да бъдем щастливи.
Той всичко за нас е направил!
С признателност Него да славим.

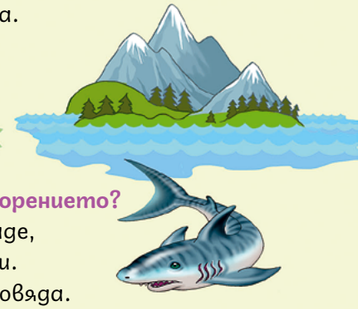

На кой ден Бог сътворява Земята?
На ……. ден от водата
сушата Бог отдели.
Тогава напълни Земята
с различни растения, с гори.

Кои са двете светила?
На четвъртия ден в Небесата
постави Бог две светила.
Кажи им сега имената!
Кое озарява деня?

Кой е този ден от Сътворението?
И морски животни създаде,
влегуги и птици крилати.
„Множете се!“ – Бог заповяда.
Така бе завършен ден ……. .

Кой е този ден от Сътворението?
След тях зверовете направи,
а също добитък полезен –
овце и камили, и крави…
Денят беше ……. пореден.

Какво е казал Бог?
В началото Господ създаде
Небето и нашта Земя.
Тогава Той с власт заповяда:
„Да бъде навред ……!“.

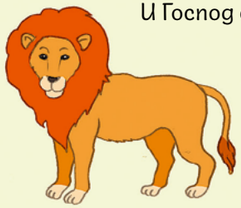
Каква „твърд“ създава Бог?
А после, на втория ден,
вода от вода раздели.
Така бе простор утвърден:
Бог синьо ……. сътвори.

Рисунки
Татяна КОСТЕЦКА

Кого създава Бог, за да господства над целия свят?
А Своите чудесни дела
завърши Бог с думите: „Нека
да има владетел в света!“.
И Господ създаде ……. .

Соня светеше с онази безусловна радост, на която само децата са способни.

– Днес беше най-страхотният първи учебен ден евър! – каза тя веднага щом двете с по-голямата ѝ сестра Надя влязоха вкъщи.

Надя се усмихна.

– Наистина беше чудесно. Имам нужда от нещо разхлаждащо. Искаш ли лимонада?

Докато тя приготвяше лимонадата, Соня разпалено ѝ разказваше как миналата година Алекс я защитил в училищния двор от някакви по-големи момичета, а след това седмици наред я чакал след часовете, за да е сигурен, че няма да има нови неприятности. Тъкмо тогава на вратата се почука.

– Алекс! – каза Надя, щом отвори. – За вълка говорим… Влизай! Тъкмо правя лимонада.

Алекс се настани на дивана в хола, а Соня веднага му показа гордо новата тениска, която Надя ѝ бе купила.

– Днес беше най-страхотният първи учебен ден евър! – повтори тя тържествено, сякаш се опитваше да запечата щастието си завинаги.

Надя донесе таблата с чашите. След като отпи, Алекс я стрелна:

– Лимонадата ти е кисела!

– Ти си кисел! – отговори Надя с усмивка и също седна на дивана.

Соня, все още развълнувана, разказваше подробно как с Надя се качили на виенското колело и колко малък изглеждал градът от горе. Алекс я слушаше мълчаливо. Телефонът на Соня иззвъня, тя се извини набързо и отиде да говори в другата стая, като остави след себе си кратка тишина.

Алекс първи я наруши:

– Нямаше как да ми се обадиш, нали?

– Опитах. Телефонът ти беше изключен – отвърна спокойно Надя.

– Защо не ме изчакахте?

– Къде да те изчакаме, Алекс? И докога? Нямаше как да се свържа с тебе…

Той поклати глава.

– Не мога да повярвам, че всичко това се случва.

– Не е станало кой знае какво – прекъсна го Надя. – Просто две сестри прекараха един забавен следобед в лунапарка.

– А, да! За тебе всичко винаги е само забавление.

От другата стая се чу кихане.

– Соня цял ден ли беше по тениска? – попита Алекс.

– Соня не е настинала! Днес е топло – отвърна Надя.

– Да, жега. В средата на септември.

– Защо се заяждаш? – въздъхна уморено тя. – Звучиш като някоя баба.

Алекс избухна:

– Ако ти поне малко приличаше на нашата баба, сега нямаше да водим този разговор!

Бузите на Надя пламнаха.

– Не забравяй, че Соня на тебе е братовчедка, а на мене е родна сестра!

– Родна, казваш? – Алекс се усмихна ядно. – Не мислеше много за родното, когато замина на хиляди километри от тук. Но ти по принцип не мислиш за нищо друго освен за себе си. Винаги си била една безотговорна егоистка!

– О, я стига! Драматизираш излишно! Дръж се като мъж!

Алекс повиши тон:

– Не ми казвай как да се държа! Вчера се върна в България и вече командориш всички! – после добави тихо: – Може би щеше да е по-добре да си беше останала в Канада.

– Разговорът приключи – отсече Надя и излезе от стаята.

Същата нощ тя дълго не можа да заспи. В тишината на тъмната стая си спомни как Алекс защитаваше и нея в училище, когато бяха деца – като по-голям брат, какъвто винаги мечтаеше да има. Защо днес се държа толкова нападателно към нея? Да си беше останала в Канада… Алекс не познаваше самотата, която тя изпитваше там, нито студеното усещане да бъдеш чужд. Не знаеше какво значи да си не просто далече, а сякаш извън живота на близките си. Не, той не знаеше какво беше пожертвала тя.

Дори днес се беше качила на виенското колело единствено заради Соня. В действителност изпитваше парализиращ страх от височини, но така отчаяно искаше да навакса изгубеното! И тъкмо когато си мислеше, че успява, върху нея се стовари този внезапен ураган от отрицателни емоции.

Мисълта ѝ неочаквано се спря на Иисус. Той идва на Земята, за да върши добро, а именно заради това е отхвърлен, преследван и разпънат. Фарисеите Го ненавиждат задето изцелява в събота, защото не го прави според техните представи и закони. А същите хора, които се удивяват и казват, че Иисус върши всичко добре, по-късно, настроени от водачите, викат: „Разпни Го!“. Скърби ли Христос? Без съмнение. И въпреки това прошепва: „Отче, прости им!“.

В светлината на Христовата жертва Надя осъзна ясно и своята вина. Да, Алекс очевидно беше раздразнителен и не знаеше всичко, през което тя бе преминала, но и нейното държание днес не беше за пример. Животът в Канада ѝ бе коствал много, така е, но никой не изискваше тази жертва от нея. Надя беше платила цената заради собствените си амбиции.

Като погледна нещата от този нов, по-различен ъгъл, тя реши не само да прости, а и да поиска прошка от Алекс.

Следва продължение

ВЪПРОСИ И ОТГОВОРИ

Отговаря Виталий ПОКИДКО

Винаги е много приятно, когато децата са любознателни. Те искат да разберат нещо ново и интересно, което дотогава не са знаели, или нещо, с което още не са се сблъсквали в живота си. Благодарим за хубавите въпроси, които Елиаш от Полша ни изпрати в редакцията.

Откъде се е взело злото?

В началото на Библията, в книгата Битие, е написано, че Бог е сътворил всичко, което съществува: растителния и животинския свят, подводния свят, космоса, хората – целия видим свят. Също така Бог е сътворил невидимия за нас свят – света на ангелите и херувимите. Всичко сътворено е било много красиво и съвършено – свят, в който не е имало зло.

Бог е надарил човека и ангелите с уникална способност – да бъдат личности. Личността е в състояние самостоятелно да взема решения, да мисли и да анализира. Това може да се нарече своеобразна „суперспособност“.

Един от ангелите на име Луцифер е бил много красив и умен. Но когато някой е умен и красив, съществува голяма опасност да започне да смята, че е по-умен и по-красив от другите. Така станало и с този ангел – помислил, че е равен на Бога и може да стане като Него. Той се възгордял и въстанал срещу Бога, измамил част от ангелите и ги привлякъл на своя страна. По-късно, в образа на змия, измамил Ева и Адам, като ги убедил да не слушат Бога. Те имали избор: да послушат или Бога, или змията – дявола. Адам и Ева решили да не се подчинят на Бога. Така злото се появило отначало заради гордостта на дявола, а след това и чрез хората, които, като не послушали Бога, извършили първото зло.

Ще дам пример с нашето семейство. Когато помоля сина си Никита да сподели своите играчки с брат си Тимотей, той си мисли: „Не искам да си давам играчките! Това е любимата ми играчка – няма да я дам, дори ще ударя брат си с нея!“. Ето така възниква злото. Или когато майката помоли дъщеря си да измие чиниите, а момичето не иска да помогне, затова казва, че има допълнителен час в училище, и излиза…

Когато избират греха и злото, хората наскърбяват Бога и Той е принуден да ги накаже. Но Бог обича толкова силно Своето създание – човека, че решава вместо него да накаже единствения Си Син, Иисус Христос. Затова Иисус е дошъл в този свят, умрял е за греховете на хората и е възкръснал. Със Своето смирение Той е победил гордостта, а със Своето послушание – човешкото непослушание. Така Иисус е победил дявола и смъртта. Божият Син ни дава сили да не вършим зло. Бог обича децата и иска те да повярват в Иисус Христос и да станат Негови приятели.

Рисунки Дина ШЕЛПУК

Как Бог е вдъхновил хората да напишат Библията? Преди си мислех, че са писали под диктовка.

Хората не са писали Библията просто под диктовка. В самата Книга се казва, че Божият Дух е насочвал и вдъхновявал определени хора за нейното написване. Много е важно да разберем какви са били те: обичали са Бога, искали са да Го опознаят по-добре, да Го слушат и да Му служат. Имали особени взаимоотношения с Него. Някои от тях получавали Божи откровения, тоест послания насън, и след това ги записвали. На други Бог изпращал важни мисли и те разбирали, че трябва да ги предадат на целия народ. Някои много обичали да пеят и Бог ги вдъхновявал да записват думите на песните, които по-късно станали част от Библията.

Други хора били очевидци на живота на Иисус Христос и искали да опишат всичко, което са видели, защото то било толкова необичайно: никой преди това не е вършил такива чудеса, никой не е хранил толкова хора безплатно, никой не е можел така да изцелява. И Бог ги благославял да записват всичко това, като им изпращал нужните мисли и думи.

Как Светият Дух е обединявал толкова различни хора, с толкова различни професии да напишат една цялостна Книга?

Хората усещали Светия Дух като божествено присъствие и вдъхновение, което насочвало техните сърца и умове, за да бъдат записани тези 66 книги, които днес съставляват Библията.

Тези хора били различни, но всички вярвали в Бога и Му били предани. Той използвал професиите им, техния занаят за написването на Своето Слово, така че текстовете да бъдат нагледни, близки до живота. Библията е създадена от 40 души в продължение на 1500 години и всички книги в нея се допълват една друга, а не си противоречат.

Представи си, че в едно семейство децата са пораснали и всяко от тях иска да напише своя книга за родителите си. Всеки би описал своя живот в семейството по различен начин. Някой би разказвал повече за баща си, друг – за майка си. Всеки би си спомнил за своите лични истории, своите чувства, своята благодарност, би описал наставленията от родителите, отправени към самия него, които ще се различават от наставленията към братята и сестрите му. Но всички те биха писали за едно и също семейство, за същите родители. Това малко напомня за начина, по който е била написана Библията.

Знаели ли са тези хора, че пишат една голяма Книга – Библията? Не, не са знаели. Но след като всички книги на Библията били написани поотделно, Бог по особен начин насочил определени хора, които разбрали, че трябва да ги съберат в едно. Така се появила Библията. Днес е необходимо тя да бъде четена, изучавана и прилагана в живота.

ИМЕНАТА на ДВАНАДЕСЕТТЕ

Съставила Евгения ПАШАЕВА

Намери имената на дванадесетте ученици на Иисус, скрити по хоризонтала, вертикала и диагонала. Текстът в Евангелието от Матей 10:2-4 ще ти помогне.

Рисунка Дина ШЕЛПУК

П	У	Д	Ю	К	Т	А	Н	Д	Р	Е	Й	Ф	И	Л	И
Р	Е	С	О	Д	Й	М	Б	Ю	Ф	Ш	В	Т	У	Д	Я
Ф	О	Т	Е	В	А	Щ	К	И	Н	Й	О	Г	Ф	Л	К
А	Н	Г	Ъ	А	Р	А	У	Ц	О	А	Н	И	А	Г	О
Д	Т	П	Е	Р	Я	С	К	А	Е	Р	Л	Б	Л	Р	В
А	Я	Ф	У	С	Н	Е	Н	Р	К	И	О	А	С	В	З
В	К	О	Й	Н	С	Н	И	Б	П	О	К	Г	Ш	И	Е
А	П	Р	Т	Х	О	Ц	Р	П	М	Д	Р	Н	О	Ц	В
Р	Г	Н	С	А	Я	К	В	Р	У	Ж	И	Е	З	У	Е
Т	А	И	Я	К	О	В	А	Л	Ф	Е	Е	В	О	М	Д
О	Р	Т	У	С	К	Б	И	А	Ф	Й	К	З	С	А	Е
Л	Т	С	И	М	О	Н	К	А	Н	А	Н	И	Т	Р	Е
О	В	Р	К	Т	Н	У	О	В	З	О	А	С	Н	И	В
М	А	И	С	Г	Ш	Б	С	Т	А	Д	Е	Й	Й	Т	О
Е	К	Н	Т	О	М	А	К	О	Р	Ш	Л	О	Р	А	У
Й	У	С	А	П	И	О	Д	А	С	М	А	Т	Е	Й	Ц

А знаеш ли кой става дванадесетият апостол след предателството и смъртта на Юда? Прочети в Деяния на апостолите 1:23-26.

Сричкова игрословица

Попълнете отговорите в хоризонталните редове, като вписвате думите на срички. В първия вертикален ред ще прочетете какво казва Христос за хората, които слушат поученията Му в продължение на три дни, преди да направи чудото с хляба и рибите, за да ги нахрани.

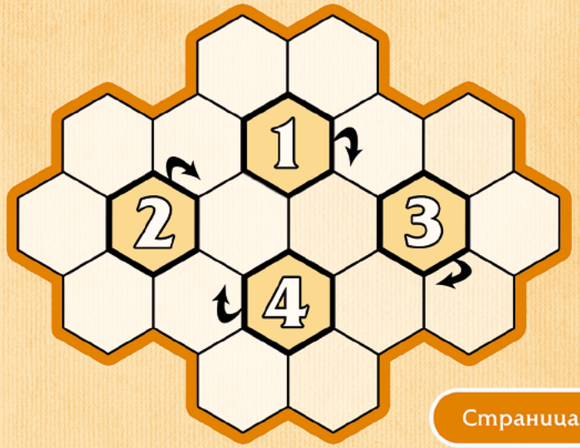
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	

1. Писмено оплакване срещу някого (Деян. 24:1, Ревизиран превод).
2. Ароматна смес, използвана за помазване на святите предмети и на свещениците в старозаветно време (Изх. 30:25-31).
3. Първата жена (Бит. 3:20).
4. Дума, която се съдържа в названието на двете части на Библията и описва взаимоотношенията на Бога с хората.
5. Вид данък (Мат. 17:25, Ревизиран превод).
6. Водни капки, които се образуват сутрин по земната повърхност – образ на Божието благословение (Бит. 27:28).
7. Вавилонски цар, по времето на който Даниил е хвърлен в рова с лъвовете и е избавен от Бога (Дан. 6 гл.).

Пчелна пита

Попълнете думите около цифрите от 1 до 4, като започнете от обозначената килийка и продължите по посока на часовниковата стрелка.

1. Старозаветен пророк, написал книга, която се намира в Библията между книгите на Наум и Софония.
2. Преди да пусне бебето Мойсей в река Нил, майка му намазала кошницата със смола и …… (Изх.2:3, Ревизиран превод).
3. Просторно място, обрасло с трева, което се използва за паша на животни или се окосява (Пс. 71:6).
4. Добродетелна вярваща от град Йопия, която, след като умира, е възкресена от ап. Петър (Деян. 9:36-43).

Страницата подготви Борислав ГЕОРГИЕВ

Невероятни НАСЕКОМИ

II част

Любомира СТОЙЧЕВА

Богомолка орхидея

Здравей! Аз съм богомолка орхидея и съм братовчедка на богомолката цвете. Сигурно се досещаш откъде идва името ми. Четири от моите крачета приличат на венчелистчетата на орхидея. Другите две крачета използвам, за да хващам плячката си. Живея в Малайзия.

Похапвам си дребни насекоми като щурци, пчели, плодови мухи, а се случва да изям и някой член на семейството ми.

За да се изхранвам, не е необходимо да се крия в цветята. Мога просто да стоя върху нещо зелено и насекомите сами идват при мене. Някои учени твърдят, че привличам насекоми дори повече от самите цветя.

Мъжете от семейството ни по размери са наполовина по-малки от жените. Характерно за нас е, че можем да променяме цвета си от розово до кафяво в зависимост от околната среда.

Буболечка пуканка

Здравей! Аз съм буболечка пуканка и живея в места с тропически климат. Много хора смятат, че съм просто пух, долетял от някое дърво.

Преди да се излюпя, моята майка снася яйцето върху стъблото на едно растение. Трябва да изчакам цяла зима, докато не дойде пролетта, за да се излюпя и да видиш колко съм красива. Имам пухкава восъчна опашка, която ми служи за маскировка. Очите на моите роднини могат да бъдат жълти, зелени, червени или бели. В началото на лятото се превръщам в тропически скакалец и губя сегашния си вид. Малко преди да претърпя тази промяна, крилата ми стават бледозелени.

Обичам да пия сока от стъблата на растенията, но не ги увреждам, докато се храня. Прилепвам се към тях чрез восъка, който отделят жлезите ми. Движа се много бавно, за да не привличам вниманието на хищниците.

Бръмбар Пикасо ->

Здравей! Аз съм бръмбар Пикасо. Името ми е дадено заради красивите шарки, които Бог е изрисувал на гърба ми. Живея в Африка и местните земеделци ме смятат за вредител, защото обичам да си похапвам растения. Най-любими са ми кафеените храсти от сорта Арабика.

По размери достигам 8 мм. Макар да съм толкова красив, някои ме сравняват с обикновената миризливка. Причината е, че когато се почувствам застрашен, изпускам остра миризма, за да се предпазя.

Трилобитен бръмбар ->

Здравей! Аз съм трилобитен бръмбар и живея в Индия и Югоизточна Азия. Имам 6 крака и шипове върху всеки елемент от тялото си. Повечето хора смятат, че главата ми е последната триъгълна част от моето тяло, а това, което стърчи от нея, е хобот. Всъщност главата ми е тази малка точица с двете антенки отпред.

Жените от моето семейство достигат дължина до 8 см, докато мъжете – едва 8 мм. Освен че са значително по-малки по размер, мъжете променят своя вид в зряла възраст. Те придобиват крила и антени, докато жените остават такива, каквито ни виждаш на снимката.

Учените предполагат, че засмукваме кашеста супа от бактерии, гъбички и водорасли, а някои наши братовчеди си похапват слузести плесени.

<- Бразилски дървесен скакалец

Здравей! Аз съм бразилски дървесен скакалец и живея в Южноамериканските дъждовни гори. Когато се излюпя, приличам на своя по-малка безкрила версия. Храня се със сока на растенията. Голям съм колкото грахово зърно. Досега учените не са разбрали защо е тази интересна корона на главата ми. Някои мислят, че тя ме пази от хищници, защото прилича на една специална гъба (Ophiocordyceps unilateralis). Когато някой я погълне, тя паразитира в неговия организъм и му нанася смъртоносни поражения. През повечето време си стоя неподвижно от долната страна на някое листо, за да не бъда открит.

ВЪЗМОЖНО ЛИ Е ДА ЛЕТЯ?

Рисунка Мария ИВАНОВА, 9 г.

Ксения ИВАНОВА

Добър ден, здравей, земя!
Изглеждаш някак променена.
Задълго сякаш хладно онемя,
а вече си в зелено пременена.

Говориш ми със птича песен,
закачаш се със цветове,
и спомен няма ни за зима, нито есен –
сякаш са различни светове.

Напомняш винаги така, аз знам,
че идва време за пробуда.
И виждам как и тук, и там
възраждаш се ти без принуда.

От сива, тъжна и безплодна
я виж какво се случи с теб!
От студ и мрак си тъй свободна,
от кишата, от вятъра свиреп.

Дори и нищо да не зная,
прошепваш мъдрост всяка пролет.
И не мога просто да нехая –
подготвяш сякаш ме за полет.

Възможно ли е да летя?
Със всичкия товар по моите плещи...
Та аз едвам изправен днес стоя,
светът в ухото лудо ми крещи...

Краката ми са вкоренени в суетата,
сърцето ми в кора дебела е обвито.
Мисли като чужди са в главата
и отвътре ми е много, много свито...

Рисунка Валерия ИВАНОВА, 8 г.

Рисунка Никифор ИВАНОВ, 5 г.

Но ако калта превръща се в ливада,
гъсеницата – в ярка пеперуда,
ако има ценна, тайна изненада
като златна нишка, скрита в руда.

Ако голото дърво ще дава плод
и ручеят, преди замръзнал, тъй се лее,
може ли и в нашия човешки род
промяна коренна да заживее?

Ако Този, Който времето изменя
и слънцето Той кара да блести,
нощта с деня на времето му сменя,
дали и мен ще промени...

Рисунка Мария ИВАНОВА, 9 г.

Аз вярвам, че Създателят умее
от пустинята гора да сътвори.
И чувствам, че за мен милее
и иска за ръка да ме държи.

Така и Господ наш Исус Христос
живя безгрешно и умря на кръст,
и беше гол, и бит, и бос,
но не се превърна в прах и пръст.

Възкръсна в слава, за да ме спаси.
Грехът ми черен вече е изкупен.
Над цялата земя Той възвести,
че с Бог Отец е целокупен.

Повярвам ли, ще дойде обновление –
духът във мене ще се съживи.
Ще имам вечно избавление
и подкрепа в земните си дни.

За този нов живот е нужно покаяние –
пред Господ лично да се съкруша.
И той отнема всеки грях и отчаяние,
заменя ги умело с радостта.

И ето че дори земята благовества!
Звучи чрез всеки цъфнал цвят,
че новият живот смъртта измества
дори във този грешен свят.

Христос възкръсна!

Юлия погледна нерешително съчинението… „Ще бъде справедливо да го взема. Алексей винаги се е държал много лошо с мене, а аз никога не съм му отвръщала. Сега ще си плати!“ – помисли си тя. Огледа се и бързо пъхна съчинението в раницата си.

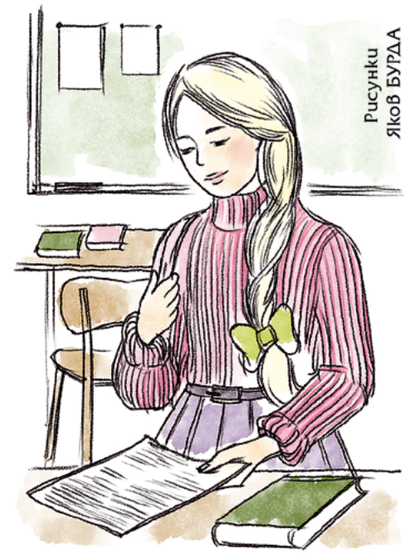
Но когато се прибираха с Яна след училище, Юлия не се чувстваше по-добре от преди. И защо така я измъчваше съвестта й? Думите на Яна не излизаха от ума й.

Потънала в мислите си, Юлия едва чу какво й каза Яна:

– Ще имаш ли време днес? Можем да се срещнем следобед на детската площадка.

Юлия само кимна и помаха на Яна за довиждане.

Когато Юлия дойде, Яна вече беше на площадката. Приятелките се настаниха под сянката на дървото и започнаха да ровят в раниците си, пълни с плодове и сладки.

Рисунки Яков БУРДА

ДЪЛБОКА ВРАЖДА

Яна ШУЛЦ

Продължение от „Пътечка“ 2026/1

Изведнъж от раницата на Юлия се подаде и падна на земята съчинението на Алексей.

– Браво на тебе, постарала си се със съчинението! Толкова дълго ти се е получило! – отбеляза Яна.

От очите на Юлия бликнаха сълзи и тя разказа на приятелката си всичко, което беше станало в училище.

– В Библията се казва: „Обичай ближния си както себе си!“. Знаеш ли, Юлия, може би Алексей често се кара с брат си или със сестра си. А може би родителите му се карат помежду си. И той излива цялата си злоба върху тебе. Утре в училище трябва да поговориш с него, за да те остави на мира – посъветва я Яна.

– Не, не утре! Днес! Трябва да му върна съчинението и да му се извиня, задето му казах, че го мразя! – отговори Юлия.

Следва продължение

Клуб на младите писатели

Как Мими „отмъсти“

Анна ЗОТОВА

Осемгодишната Мими живееше в бедно семейство. Тя нямаше играчки. По онова време доста хора живееха много бедно – спечелените пари едва стигаха за прехрана и облекло. Когато Мими виждаше как другите момичета си играят с куклите си, а момчетата бутат своите колички, и на нея й се искаше да има някаква истинска играчка. Но знаеше, че баща й и майка й нямат пари за такива неща.

Когато свършваше с домашните, Мими помагаше усърдно на майка си вкъщи, гледаше малкия си брат Тим, а вечер ходеше с него до края на улицата, за да посрещнат баща си от работа.

Всеки ден след училище Мими отиваше в хлебарницата и купуваше хляб за болната им съседка леля Валя. Понякога й помагаше да измие пода или да помете двора.

Леля Валя искаше с нещо да се отблагодари на своята помощница и един ден й подари петле и кокошчица. Мими се зарадва много на този подарък и заедно с Тим хранеше животинките всяка сутрин и всяка вечер.

Веднъж децата седяха на стълбите пред къщата. Тим хвърляше на земята по няколко зрънца, а петлето и кокошчицата веднага ги клъвваха. Неочаквано през оградата прелетя камък и улучи петлето в главата. То падна и като сви крачетата си, притихна. Мими и Тим онемяха от изненада, а когато зад оградата някой се разсмя злорадо и по улицата се чуха стъпки на бягащ човек, те потрепериха. Мими веднага позна своя съученик Митко.

Тя се втурна към петлето и го вдигна, но то увисна безжизнено в ръцете й. Мими дълго подръпваше главата му, вдигаше крилата му, но петлето не показваше признаци на живот. Тя заплака. Като видя сълзите на сестра си, Тим също се разплака.

Когато чу техния плач, майка им излезе на двора и видя мъртвото петле. Докато бършеше сълзите си, Мими й разказа какво е направил Митко. Майката прегърна плачещите деца и със съжаление каза:

– Митко е постъпил лошо. Много лошо. Нека Господ да му прости за това зло и ти му прости, момиче ми!

Но Мими почти не чуваше думите на майка си. „Само да се доближи до къщата ни – аз също ще хвърля камък по него… Не! През междучасието ще залея тетрадката му с мастило. Нека и той да се почувства зле…“ – мислеше си тя.

Вечерта Мими не можа да се моли, а през нощта не спа добре. Отново и отново си спомняше за своето петле и горещи сълзи бликаха от очите й. На сутринта тя дори не успя да чете Библията съсредоточено, защото мислите й все се въртяха около петлето. Очите й се плъзгаха по страниците, а в ума й бяха само петлето и противният, зъл Митко.

Мими прочете дванадесетата глава от Посланието към римляните и вече се канеше да затвори Библията, когато изведнъж думите стигнаха до съзнанието й. Тя прочете отново последните стихове, като размишляваше над всяка дума: „Не въздавайте на никого зло за зло, а залягайте за това, което е добро пред всички хора. Ако е възможно, доколкото зависи от вас, бъдете в мир с всички хора. Не отмъщавайте за себе си, възлюбени, а дайте място на Божия гняв. Защото е писано: „Отмъщението е Мое. Аз ще отплатя – казва Господ“. И така, ако врагът ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, напой го. Защото, като вършиш това, ти ще струпаш жар на главата му.

Не се оставяй да

те надвива злото, а надвивай злото с добро“ (Римл. 12:17–21).

Мими се замисли: „Този Митко така или иначе няма да разбере никакво добро. Просто не мога да му направя нищо добро. В училище също вече е омръзнал на всички, само се опитва да навреди на някого. Ако можех да му дам урок за това…“.

„Не въздавайте на никого зло за зло… Не отмъщавайте за себе си… Ако врагът ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, напой го… Не се оставяй да те надвива злото, а надвивай злото с добро“ – отново прочете тя.

Първо Мими не искаше да се съгласява с това. Струваше й се, че Митко е най-лошото момче и винаги ще бъде зъл и противен. Когато се срещаше с него в училище, трудно успяваше да преодолее възникналата в сърцето й неприязън и много й се искаше да отмъсти. Но думите: „Не въздавай зло за зло“ винаги я спираха и Мими не отмъщаваше. Съветът на майка й: „Когато те нападнат лоши мисли, не им давай място, тоест не мисли за лошото“ – често звучеше в ума й. И въпреки че й беше много трудно, Мими се стараеше да прогонва тези недобри мисли. Тя започна от цялото си сърце да се моли на Бога да й помогне да прости на Митко.

Когато леля Валя разбра за бедата на Мими, й подари още едно петле. За Мими това беше истинска награда за всичко преживяно.

Тя знаеше, че от яйцата ще се излюпят пиленца, и започна да мечтае за млади кокошки. Без да казва нищо на майка си, Мими сложи в кошница първото яйце, а след ден – още едно и така започна да събира яйцата, като грижливо ги покриваше със сено.

Веднъж следобед тя миеше чиниите в кухнята, а майка й говореше в стаята със съседката леля Нина. До Мими достигаха отделни думи от техния разговор:

– Той се чувства много зле… Е, дори и да умре, няма да е голяма беда. Така или иначе, от него няма да излезе нищо добро. На всички хора е причинявал само мъка. Чух, че и вас е обидил?

Мими притихна. За кого разказваше леля Нина? Дали за Митко? Той наистина боледуваше и вече цяла седмица не идваше на училище, но Мими не мислеше, че е толкова сериозно.

– Вчера докторът е казал, че опасността е преминала – продължаваше да разказва съседката, – но сега му е нужна много силна храна.

– Доколкото знам, майка му също е болна – каза майката на Мими и добави: – Не можем ли ние да помогнем с нещо на момчето?

– Даже не знам с какво – въздъхна съседката. – Чух, че лекарят го е посъветвал да пие мляко, да яде пресни яйца и колкото може повече плодове. Но сега всичко това е толкова скъпо…

Мими си представи как „лошият Митко“ умира и й стана

Рисунки Мария РУДСКА

много мъчно за него. Той вече не й се струваше толкова зъл, както преди, и силно й се прииска да му помогне. Но не спираше да се пита как.

Когато майка й излезе да изпрати съседката, Мими остави чиниите и изтича в килера. Погледна своята кошница и още веднъж преброи яйцата – бяха осем. Бели и красиви, те лежаха върху мекото зеленикаво–кафяво сено. Мими взе кошницата, поколеба се за миг, после я върна на мястото й.

„Ако врагът ти е гладен, нахрани го; ако е жаден, напой го…“ – изведнъж тя си спомни ясно думите от Свещеното Писание. После грабна кошницата и изхвръкна на улицата.

– Лельо Нина, предайте това на Митко, моля Ви! – каза Мими и протегна кошницата.

Жената я погледна с недоумение.

– Нека оздравява бързо! – добави Мими и гласът й потрепери.

Съседката си тръгна. А Мими се хвърли в прегръдките на майка си и горчиво заплака. Тя съзнаваше, че мечтата й няма да се осъществи – няма да има жълти, пухкави пиленца. Когато майка й разбра за какво е мечтала Мими и защо е събирала яйцата, каза тихо:

– Радвам се, че се реши да дадеш на Митко онова, което ти беше толкова скъпо! Нека Господ и занапред ти помага да изпълняваш Неговото Слово!

Леля Нина каза на Митко, че яйцата са му пратени от Мими. Като чу това, той зарови глава във възглавницата и заплака. Сега би дал на Мими дори два петела – но откъде да ги вземе? Спомни си колко злини беше причинил на хората. Горчиво съжаляваше и се укоряваше, че никога не е правил добро на никого.

В разгара на лятото Митко дойде при Мими. Сълзите го задушаваха, когато й поиска прошка. Мими също заплака, а после каза:

– Митко, аз отдавна съм ти простила. В Библията пише, че трябва да прощаваме на онези, които ни обиждат, и да не отвръщаме на злото със зло. Трудно ми беше да простя, но Иисус ми помогна.

И ПОРОЙ НЕ ГИ ПЛАШИ!

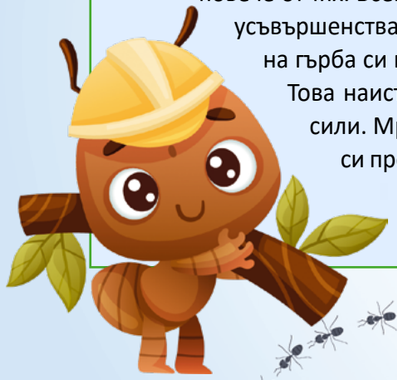
Скъпи приятели, всички знаем за малките мравки, които непрестанно нещо строят и носят нанякъде. Но тези малки насекоми не са чак толкова обикновени – в техния живот има много удивителни неща.

Маша СУХОРУКОВА

Нека вземем например мравките жътвари: никой не се труди за доброто на мравуняка повече от тях. Всеки ден те работят, за да може жилището им да бъде все по-усъвършенствано. Тези работници са толкова силни, че могат да пренасят на гърба си предмети, които са от 40 до 60 пъти по-тежки от самите тях. Това наистина е необичайно, ако сравним тази способност с нашите сили. Мравката тежи около 2 мг и може да вдигне камъче с тегло 100 мг. А сега си представи тийнейджър, който тежи 40 кг, и сметни какво тегло би трябвало да може да носи той „в ролята“ на мравка – излизат цели 200 кг! Непостижимо е за нашия ум, нали така? Нека разберем къде се крие тайната.

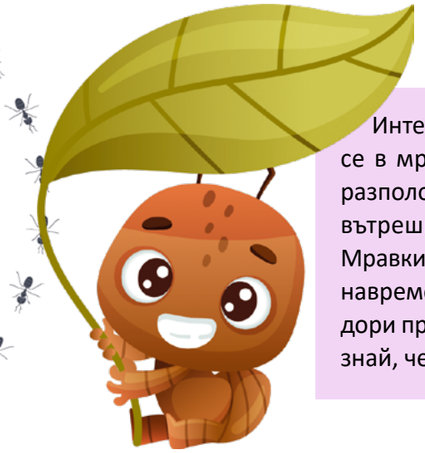
Оказва се, че нашето мравче има изключително силни мускули, въпреки че не изглежда така. Ако сравним мускулатурата на средностатистическата мравка с тази на маймуна например, не е за вярване, но насекомото ще излезе победител! Учените все още изследват неимоверната сила на мравките и може би след десет-двадесет години ще разберем тяхната тайна.

Характерно за мравките е не само това, че могат да вдигат голямо тегло, а и устройството на техния дом. Знаеш ли, че хълмчето над земята не е целият мравуняк? Всъщност той се разпростира на голяма площ под повърхността. Стаите на тези подземни жители не са квадратни, а в по-голямата си част са кръгли. Жилищните помещения в дома на мравките не са много – преобладават складовете. Мравките събират запаси за много години напред, така че ако нещо се случи, винаги да могат спокойно да се справят с възникналите проблеми. В мравуняка никой не остава без работа – всички имат някакво занимание: почистване на жилището, наглеждане на личинките, доставка на припаси и други важни дела. Независимо каква е мравката, тя винаги има своето място сред останалите мравки.

Рисунки Happy Pictures/shutterstock.com; Виктория ДУНАЕВА

Интересно е как се спасяват тези насекоми, когато вали. Вгледай се в мравуняка: боровите иглички и листата на повърхността са разположени така, че капките вода се стичат по тях. По този начин вътрешната част на купола и подземните жилища остават сухи. Мравките винаги усещат наближаването на силен дъжд, прибират се навреме в дома си и залостват входовете и изходите. Затова, когато дори при хубаво време около мравуняка има съвсем малко мравки, знай, че и на тебе скоро ще ти потрябва чадър.

НОВ АВТОР

Запознай се: Маша Сухорукова е авторът на тази статия за мравките. Тя започна да ни помага в „ТРОПИНКА“ през 2023 г. Маша е на 14 години, учи в 8 клас и обича да чете както стари, така и съвременни приключенски книги. Нейната любима история от Библията е за Варух, който, когато поискал от Господ голяма милост, получил следния отговор: „Не искай... а вместо плячка ще оставя душата ти навред, където и да отидеш“ (Йер. 45:5).

Даря ПРИГОРСКА

ЗАЩО НЕБЕТО НЕ МИРИШЕ?

Беше ранно, топло априлско утро. Нежният слънчев лъч погледна през прозореца на малкия дом, после се спусна надолу, плъзна се по пода и без да бърза, се изкачи на леглото, където спеше Ежко. Прошепна му нежно на ушенцето:

– Добро утро, Ежко! Време е да ставаш!

Преди да отвори очи, Ежко се усмихна и се протегна. Тази сутрин всичко беше прекрасно – песните на птичките, уханието на гората, росата по тревата, слънцето, което огряваше с ласкавите си лъчи пухкавите облачета, земята и всичко по нея. Всичко това мнооооого се харесваше на Ежко. Всеки ден той беше изпълнен с благодарност за цялата тази красота, която виждаше, чуваше и чувстваше.

И ето, както обикновено, Ежко тръгна на разходка в гората със своя приятел Зайчето. Докато вървяха, те беряха цветя, наслаждаваха се на птичите песни и просто мечтаеха. Обикновено разговаряха за нещо, размишляваха... Но този път Ежко по някаква причина мълчеше. Той мислеше за нещо. И само това правеше – ходеше от бора до брезата, от брезата до маргаритките, от маргаритките до гъбите, от гъбите до рекичката... и нещо си мърмореше под носа. Като стигна до реката, Ежко погледна нагоре. Между червеникавите върхове на боровете се виждаше небето – синьо, синьо. Той дълго го гледа и вече не казваше нищо. Зайчето не можеше да разбере какво се случва с Ежко. То се приближи до него и също погледна нагоре. Така останаха дълго, докато не започна да се стъмва.

– Какво има там? – попита Зайчето, като продължаваше да гледа към небето.

– Не-бе... – отговори замислено Ежко. После продължи: – Ето, аз цял ден ходя и мисля...

– За какво? – поинтересува се Зайчето.

– Защо небето не мирише? Ето, гъбите миришат на гъби, ти миришеш на зайче, борът – на иглички, аз – на таралеж, тревата – на нещо зелено, реката – на прохлада, а небето... На какво мирише то? На нищо...

– Може би не си го помирисал както трябва – предположи Зайчето.

– Не – въздъхна Ежко. – През целия ден го мирисах – на нищо не мирише.

– А може би то мирише само нощем?

– За това не бях помислил – оживи се Ежко.

Двамата приятели тръгнаха към къщи. Те се уговориха да се срещнат в полунощ на същата поляна до реката, за да се опитат отново да помиришат небето.

На Ежко не му се спеше и той непрекъснато ходеше от единия до другия край на стаичката си. Нямаше търпение по-скоро отново да помирише небето и да разбере на какво ухае то все пак. Накрая настъпи дългоочакваният момент и часовникът удари дванайсет.

Ежко се втурна към гората и се насочи към мястото, където бяха със Зайчето през деня. През нощта в гората беше тъмно и страшно. Но на Ежко не му бе до това – той искаше да помирише небето. Та нали толкова дълго беше чакал този момент! Най-сетне стигна до мястото на срещата. Не след дълго дотича и неговият приятел Зайчето.

– Е, какво? Помириса ли? На какво мирише небето? – запъхтяно, попита Зайчето.

– Не. Как да го направя без тебе?

– Е, вече дойдох. Мириши по-бързо!

Ежко си пое дълбоко дъх, затвори очи и издиша.

– Не, не мирише.

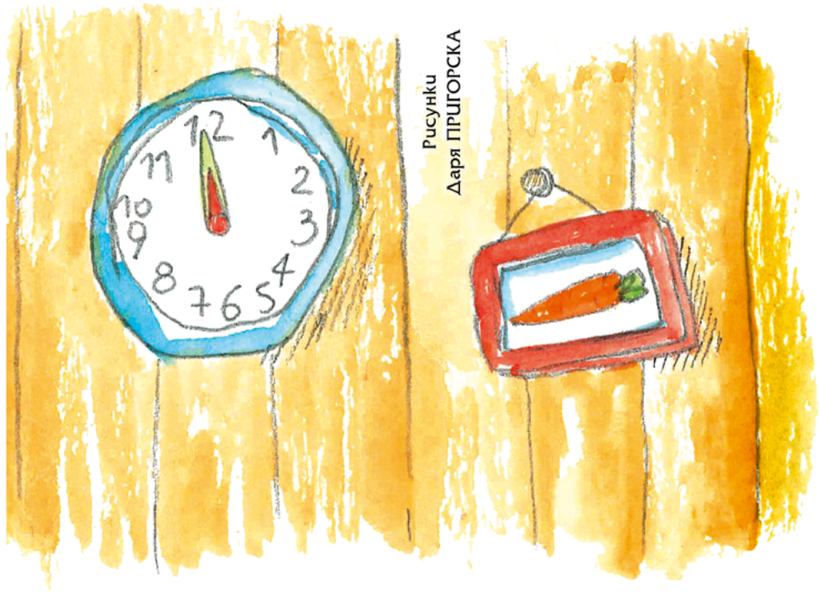
– Но ти още не си застанал на пръсти.

– Защо?

– Трябва да бъдеш по-висок, за да стигнеш до небето и да го помиришеш.

Ежко послушно застана на пръсти и колкото сили имаше, се протегна нагоре. Вдиша и издиша.

– Не, пак не мирише...

Рисунки Даря ПРИГОРСКА

– Тогава се качи на това пънче – предложи Зайчето.

– Уф, оф, хм – пъшкаше Ежко, докато се катереше тромаво по пънчето, което беше два пъти по-високо от него.

Най-сетне успя! Още веднъж застана на пръсти и като затвори очи, започна да мирише. Но залитна и падна от пънчето. Като се опомни, се почеса по врата и каза:

– Не, пак не мирише...

– Да, не мирише – въздъхна Зайчето. – А може би трябва да се качиш по стълба на най-високото дърво?

– Точно така! – възкликна радостно Ежко. – Как не се сетих по-рано!

да го събуди слънчевият лъч, да се срещнат със Зайчето и двамата пак да отидат в гората на разходка, за да потърсят отговор на някакъв нов въпрос...

МОЯТА МОЛИТВА

Скъпи Господи,

Благодаря Ти, че си създал Небето и Земята! Ти си изпълнил този свят с множество загадки и чудеса. Научи ме да ги виждам, да разбирам Твоето творение и да го обичам.

В името на Господ Иисус Христос, амин!

Зайчето изтича до дома си – да донесе стълба. Изправиха я до най-стария бор и започнаха да се изкачват по нея. На върха на този бор имаше старо гнездо. Ежко и Зайчето се настаниха удобно в него, за да не паднат. Ежко отново помириса небето. Той продължаваше да го мирише, като се опитваше да разбере на какво ухае то в крайна сметка. И докато го миришеше, настъпи утрото. Зайчето отдавна спеше, а Ежко все така миришеше и миришеше.

– Разбрах! – възкликна радостно Ежко, толкова силно, че Зайчето се събуди, подскочи и едва не падна от дървото.

– Какво? Какво разбра?

– Разбрах! Знам на какво мирише небето!

– На какво? – учуди се сънената Зайче.

– Небето винаги мирише различно.

– Как така?

– Ето така: сутрин то мирише на свежест, по обед – на баничките, които ти печеш, когато ти идвам на гости. В гората небето мирише на шишарки и орехи. На поляната, ако погледнеш нагоре, мирише на сини цветя. Вечер небето мирише на дима, който излиза от комина на моя дом. А през нощта небето мирише на звезди!

Така Ежко разбра на какво мирише небето. И никога повече не се запита, нито той, нито приятелят му Зайчето: „Защо небето не мирише?“.

Тази вечер Ежко заспа, изпълнен с благодарност за удивителното приключение, в което двамата приятели получиха отговор на въпроса, който ги вълнуваше. Ежко беше много щастлив. Той чакаше с нетърпение утрото, за

Редакционна колегия

Главен редактор
Елена Хетлер
Отговорен редактор
Люба Никифорова
Дизайн **Йордан Пеянски**
Превод **Наталия Ужакова**
Превод на стихотворенията
Борислав Георгиев
Снимки www.shutterstock.com
Корица www.freepik.com

Издателство „Светлина на Балканите“
Печат „Мултипринт“ ООД
Библейските стихове са от Синодалния превод, 1992 г.
Материали от списанието могат да се използват само със съгласието на редакцията.

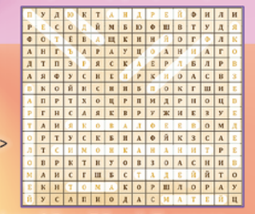
ISSN 1313-4302

ОТГОВОРИ

Към с. 8 С Библията в ръце **Водоравно:** 2.Първенство 5.Заповеди 6.Откровение 9.Елеон 11.Тавор 12.Корнилий. **Отвесно:** 1.Проповед 2.Пясък 3.Разбойник 4.Овид 7.Натан 8.Край 10.Ева.

Към с. 9 Гатанки за Сътворението Светлина; Небето; трети; Слънцето денем, Луната нощем; пети; шести; човека.

Към с. 14 Имената на дванадесетте

Матия ==>

Към с. 15 Сричкова игрословица

Хоризонтални редове: 1.Жалба 2.Миро 3.Ева 4.Завет 5.Налог 6.Роса 7.Дарий. Първи вертикален ред: „Жал Ми е за народа“ (Мат. 15:32).

Към с. 15 Пчелна пита 1.Авакум 2.Катран 3.Ливада 4.Тавита.

Към с. 32 По пътя към дома „Чрез Словото на Господ са сътворени Небесата“ (Пс. 32:6).

Четете „Пътечка“ и на нашия сайт
www.fsnb.bg

Пътечка

кани читателите си да участват със свои творби в списанието.

Изпращайте материалите на адрес:

Издателство „Светлина на Балканите“
1336 София, ПК 33
или на email: patechka@abv.bg

Абонирайте се за шест броя на „Пътечка“ за 24,00 лв на адрес:

www.fsnb.bg/abonament

